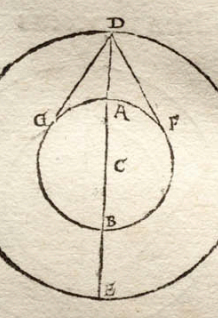
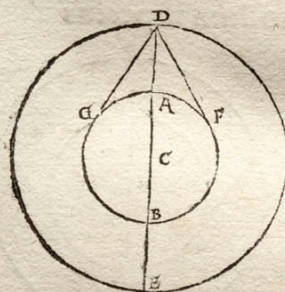

inuicem, stationem facere uidebitur, quæ omnia competunt ap-
parentijs. Si igitur alia non fuisset in motu stellæ differentia,
ut opinabatur Apolonius, poterant ista sufficere. Sed maximæ
elongationes à loco Solis medio, quæ intelliguntur per angu-
los FAB , & GAE , matutinæ et uespertinæ horum siderum non
inueniuntur ubiq; æquales, neq; altera alteri, neq; coniunctim,
& ad se inuicem, euidenti coniectura, quòd cursus eorum non
sint in homocentris cum terreno circulo, sed in alijs quibusdā
quibus efficiunt diuersitatem secundam. Idem quoq; demon-
stratur in tribus superioribus Saturno, Ioue, Marte, qui ambi-
unt undiq; terram. Repetito enim terræ circulo priori assuma-
tur exterior DE homocentrus, tanquam in eodem plano, in quo

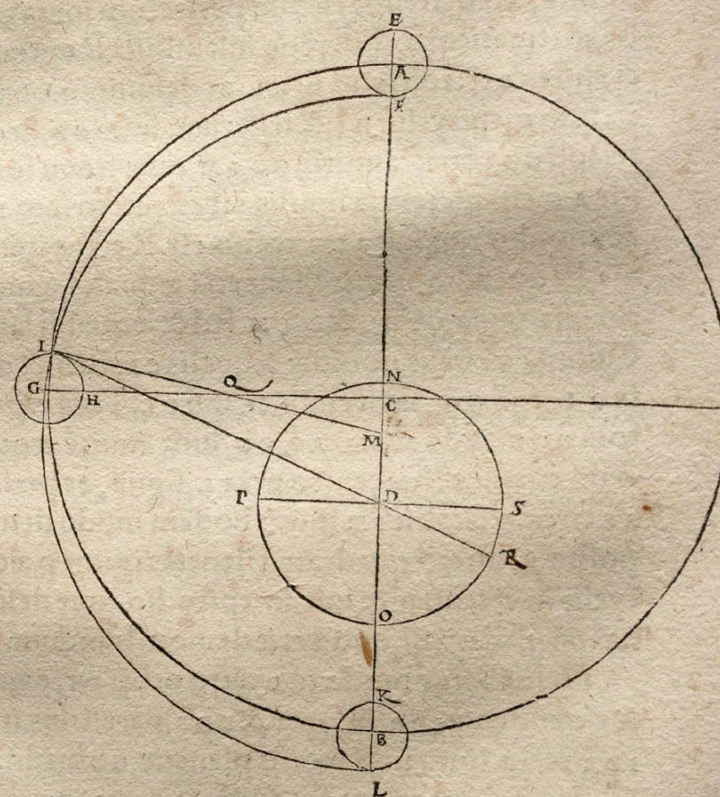

locus planetæ sumatur utcūq; in D signo, à quo rectæ linæ agantur DF, DG , contingentes orbem terræ in FG signis, & $DACBE$ dimetiens communis. Manifestum est, quòd ex A solummodo uerus locus planetæ in linea DB medijs motus Solis apparebit, existens acronyctus, & terræ proximus. Nam ex opposito in B existente terra, quamuis in eadem linea, minime apparebit, hypaugus factus, propter Solis ad C conjunctionem. Ipse uero cursus terræ maior existens, quo superat motum planetæ, per apogæam FBG circumferentiam apponere uidebitur motui stellæ totum angulum GDF , ac in reliqua GAF eundem auferre, sed tempore minori iuxta GAF circumferentiâ minorem. Et ubi motus ablatius terræ superauerit motum adiunctium stellæ circa A præsertim, uidebitur ipsa A terra destitui, & in præcedentiâ moueri, & ibi stationem facere, ubi minima fuerit differentia ipsorum motuum contrariorum secundum uisum. Sicq; rursus manifestum est, ea omnia accidere per unum motum terræ, quæ prisca quæsiuerunt per epicyclia singulorū. Sed quoniam motus stellæ non inuenitur æqualis præter opinionem Apolonij & antiquorum, prodere id in æquali ad stellam reuolutione terræ, non igitur in homocentro feruntur planetæ, sed alio modo, quem protinus etiam demonstrabimus.

Quibus

Quibus modis errantium motus proprii appareant
inæquales. Cap. IIII.

Quoniam uero motus eorū secundū lōgitudinē propriū eundem ferē modum habēt, excepto Mercurio, qui uidetur ab illis differre. Quamobrē de illis quatuor cōiunctim tractabitur. Mercurio alius deputatus est locus. Quōd igitur prisci unū motum in duobus eccentricis (ut recensitū est) posuerunt, nos duos esse motus censemus.

lis per summā ac infimā absida planetæ, in qua centrū orbis ter-
reni sit D , factō ē in summa abside A . Distantiæ autē tertiæ p^{ar}tis C
 D , describatur epicycliū EF , in cuius perigæo quod sit F , planeta
cōstituatur. Sit autē motus epicycli per AB eccentricū in cōsequen-
tia. Planetæ uero in circūferētia epicycli superiori similiter in
N ij consequen